

Arrest

nr. 149 121 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. STEVENS, die loco advocaat D. ABBELOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 februari 2012 huwt de verzoekende partij met de heer D.B. in Thailand.

1.2. Op 4 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote.

1.3. Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 6 december 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote.

1.5. Op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 14 juli 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote.

1.7. Op 9 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3e van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- diverse niet-ondertekende facturen (periode 31.01.2014-30.06.2014), uitgeschreven door de referentiepersoon. Echter, niet alleen blijkt uit de voorgelegde bewijsstukken niet dat deze facturen effectief betaald werden door de klant, ook wordt er bij de vermelde bedragen nog geen rekening gehouden met de nodige inhoudingen (sociale lasten e.d.) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken.

- belastingaangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014): dit document is geen officieel aanslagbiljet, en wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- verklaringen op eer door derden ivm de tewerkstelling van de referentiepersoon: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. “

1.8. Op 2 februari 2015 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht in de synthesememorie haar middel toe als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht en van artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Een feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neer komt.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken rust de verplichting om elke aanvraag individueel te beoordelen, rekening houdend met de omstandigheden en eigenheid van de aanvrager.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 vereist dat de Belgische onderdaan aantoonde dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De aanvraag van verzoekster werd afgewezen aangezien niet aan deze voorwaarde zou voldaan zijn volgens de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nochtans hebben deze bepalingen niet tot gevolg dat de gezinshereniging verhindert wordt als de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de DVZ immers een individuele behoefteanalyse verrichten om te bepalen, op basis van de eigen behoeften van de gezinshereniger en zijn familie, welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/12, B.17.5.1-B17.5.3 en B.55.2).

Dit wordt ook bepaald in artikel 42, § 1, 2° lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 dat stelt dat indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dergelijke behoefteanalyse werd nooit uitgevoerd. Nochtans zou deze behoefteanalyse duidelijk aantonen dat de referentiepersoon in huidig dossier over ruim voldoende bestaansmiddelen beschikt om op heden en ook in de toekomst in zijn behoeften en deze van zijn gezinsleden, waaronder verzoekster, te voldoen.

In artikel 7 Gezinsherenigingsrichtlijn wordt het begrip “stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip “sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip “sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege waarop een

beroep gedaan wordt door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste te komen van de sociale bijstand van de gastlidstaat (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakrou, § 46, Jur. 2010, I-1839).

Zelfs bij een summier onderzoek of een zeer beperkte behoefteanalyse zou onmiddellijk duidelijk blijken dat er geen enkele grond tot vrees is dat verzoekster of één van haar gezinsleden een beroep zou dienen te doen op sociale bijstand. Integendeel, de echtgenoot van verzoekster beschikt over ruim voldoende middelen om jarenlang een levensstandaard aan te houden dewelke ruim boven het gemiddelde ligt.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de aanvrager en de echtgenoot, zoals nochtans vereist door vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Hof van Justitie.

*Het Hof van Justitie stelde duidelijk dat de aanvragen gezinshereniging individueel behandeld moeten worden en dat lidstaten geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager, nu de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen (Zie B. GABRIËLS, K. VERSTREPEN en M. VERRELST, *Verblijfswetgeving 2014 in Wet en duiding*, Brussel, Larcier, 2013, 60).*

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt zijn motiveringsplicht en artikel 42, § 1, tweede lid Vw. wanneer niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de DVZ een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd of wanneer noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. (Zie o.m. RvV 3 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310. Zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915)

Hoewel dit ook blijkt uit de door verzoekster voorgelegde stukken (maandelijkse inkomende facturen ten bedrage van 5.000,00 EUR) heeft de dienst Vreemdelingenzaken geen enkele moeite gedaan om de werkelijke situatie van verzoekster en haar echtgenoot na te gaan.

Verzoekster legt thans het aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen voor, waaruit blijkt dat de heer A.D.W. (...) in 2013 een belastbaar inkomen genoot van 22.643,74 EUR (stuk 2).

Verzoekster legt bovendien een overzicht voor van de transacties op de zichtrekening van haar echtgenoot voor het jaar 2014 (stuk 3), alsmede bewijsstukken van de inkomsten van SA CAPITALATWORK in de jaren 2013 en 2014 (stuk 5). Uit deze stukken blijkt reeds duidelijk een inkomen van 109.380,11 EUR op jaarbasis, hetgeen ruim boven de wettelijke norm ligt.

Bovendien legt verzoekster een overeenkomst voor van januari 2015 (stuk 6), waaruit reeds blijkt dat deze inkomsten ook in de toekomst nog zullen gegenereerd worden.

Ook in januari 2015 waren er om 6.120,00 EUR inkomende transacties op de zichtrekening van de echtgenoot van verzoekster (stuk 4).

Dit bewijst reeds dat de echtgenoot van verzoekster wel degelijk over afdoende stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten beschikt, minstens dat de echtgenoot van verzoekster over ruim voldoende middelen beschikt om op heden en in de toekomst te voldoen in de behoeften van verzoekster en haar gezin.

De motiveringsplicht is door de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve geschonden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft nagelaten om haar beslissing op voldoende wijze te motiveren.

Dit middel is derhalve gegrond.”

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht in de synthesesemorie haar middel toe als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerster de verplichting op om haar beslissing op een correcte wijze voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding waarbij alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken in acht moeten genomen worden.

Evenwel werd de bestreden beslissing genomen op basis van een zeer onzorgvuldig gevoerd onderzoek en werd deze niet gebaseerd op de werkelijke situatie van verzoekster.

Verzoekster verwijst hieromtrent naar haar voorgaande uiteenzetting betreffende de schending van de motiveringsplicht en het gebrek aan een behoefteanalyse.

Verzoekster meent dat het gebrek aan behoefteanalyse reeds aantoont dat het onderzoek door verweerster niet grondig gevoerd werd, en dientengevolge een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

In haar synthesesemorie zet de verzoekende partij haar derde middel uiteen als volgt:

“Schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden aangenomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

De echtgenoot van verzoekster beschikt over een vermogen waarmee jarenlang een levensstandaard kan aangehouden worden ruim boven het gemiddelde.

Nochtans werd de aanvraag van verzoekster geweigerd omdat niet zou voldaan zijn aan de voorwaarde dat de aanvrager over ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt’.

Zoals hierboven reeds werd aangetoond, is deze wetsbepaling ingegeven om te vermijden dat men na een gezinshereniging zou ten laste komen van de sociale bijstand van het gastland.

Het is duidelijk dat de kans dat verzoekster ten laste zal komen van de sociale bijstand, veel lager ligt dan bij het gemiddelde dossier waar en stabiel, toereikend en regelmatig inkomen wordt aangetoond, evenwel zonder enige garantie voor de toekomst.

Loonfiches of dergelijke, stukken dewelke door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd worden, bieden uiteraard geen garantie voor de toekomst, gezien elke werknemer kan ontslagen worden of om medische redenen ongeschikt kan worden.

Dit maakt dat de bestreden beslissing zowel voor verzoekster als voor de personen uit diens nabije omgeving onbegrijpelijk is. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde elementen en de getroffen beslissing.

Dit middel is derhalve gegrond.”

3.4. Als ‘reactie op de nota van verweerster’ betoogt de verzoekende partij in haar synthesesemorie als volgt:

“Verweerster stelt in haar nota dat in het kader van huidige procedure geen behoefteanalyse dient uitgevoerd te worden. Volgens verweerster dient slechts tot een behoefteanalyse te worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn.

Aangezien er volgens verweerster in huidige procedure geen voldoende recent bewijs voorlag, kon zij niet nagaan of de referentiepersoon over een inkomen beschikte dat stabiel, toereikend en regelmatig was.

Verzoekster legde wel degelijk de nodige bewijzen voor van voldoende, toereikende en stabiele inkomsten. Verweerster besliste evenwel met deze bewijsstukken geen rekening te houden.

In de bestreden beslissing stelt verweerster dat “betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Aangezien in de bestreden beslissing enkel opmerkingen gemaakt worden omtrent de voorwaarde van het inkomen, mag ervan uit gegaan worden dat verweerster deze voorwaarde bedoelt om tot haar negatieve beslissing te komen.

In tegenstelling tot hetgeen thans wordt vermeld in de nota, stelt de bestreden beslissing niet dat verweerster niet kan beoordelen of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. In de bestreden beslissing wordt eenvoudigweg gesteld dat verweerster niet voldoet aan deze voorwaarde, m.a.w. dat zij niet beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen!

Verweerster verwijst bovendien naar rechtspraak, dewelke evenwel volledig irrelevant is in huidig dossier. Uit de door verweerster aangehaalde rechtspraak blijkt immers dat het hier een geschil betreft waarbij het inkomen een werkloosheidsuitkering betreft, dewelke niet als bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner niet kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. De aangehaalde rechtspraak verschilt m.a.w. fundamenteel van de problematiek in huidig dossier, waar het inkomen van de referentiepersoon op geen enkele wettelijke grond kan worden uitgesloten.

Aangezien het inkomen van de referentiepersoon niet kan worden uitgesloten, kan verweerster slechts tot twee vaststellingen komen: ofwel volstaat het inkomen van de Belgische onderdaan, ofwel volstaat dit niet. Door de bewijsstukken van verzoekster niet in aanmerking te nemen, dient verweerster te beslissen dat verzoekster geen voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen bewijst. In dit geval dient zij over te gaan tot een behoefteanalyse.

Verweerster haalt in haar nota aan dat verzoekster geen concrete elementen zou aanbrengen ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. Nochtans voegde verzoekster het aanslagbiljet belastingen AJ 2014 toe, waaruit reeds blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Alleszins blijkt hieruit dat verzoekster in geen geval beroep zal dienen te doen op tussenkomst van sociale bijstand, hetgeen ook zou gebleken zijn uit een behoefteanalyse indien deze was uitgevoerd.

Wat betreft de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wenst verzoekster er nog op te wijzen dat verweerster geen enkele rekening hield met de belastingaangifte personenbelasting en met de overige bewijsstukken die door verzoekster werden voorgelegd, hoewel er geen enkele reden was de juistheid hiervan in twijfel te trekken. Dit wordt thans ook bevestigd door het aanslagbiljet belastingen AJ 2014. Minstens diende verweerster zich hieromtrent verder te informeren, eventueel door middel van een behoefteanalyse, in plaats van de aanvraag eenvoudigweg af te wijzen. Alles in dit dossier wees erop dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikte, hetgeen thans ook bewezen is. Verweerster heeft evenwel geen enkele moeite gedaan om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, maar heeft daarentegen alle bewijzen van verzoekster afgewezen zonder enig verder onderzoek te voeren.

De eerste drie middelen zijn derhalve gegrond.”

3.5. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de bovenvermelde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over de voornoemde bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingstukken. De aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) was gestaafd door middel van een huwelijksakte. Daarnaast legt de verzoekende partij stavingstukken voor van inkomsten, een geregistreerd huurcontract en een aansluiting ziekteverzekering. De verzoekende partij legt ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende documenten voor: een verklaring betreffende een samenwerking, facturen opgesteld door de partner van de verzoekende partij en een belastingaangifte op naam van de partner van de verzoekende partij. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.9. Te dezen dient dan ook vastgesteld dat de voorgelegde elementen niet afdoende zijn om voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische

onderdaan aan te tonen daar de verwerende partij *in casu* terecht oordeelde “Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *diverse niet-ondertekende facturen (periode 31.01.2014-30.06.2014), uitgeschreven door de referentiepersoon. Echter, niet alleen blijkt uit de voorgelegde bewijsstukken niet dat deze facturen effectief betaald werden door de klant, ook wordt er bij de vermelde bedragen nog geen rekening gehouden met de nodige inhoudingen (sociale lasten e.d.) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken.*
- *belastingaangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014): dit document is geen officieel aanslagbiljet, en wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*
- *verklaringen op eer door derden ivm de tewerkstelling van de referentiepersoon: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.”*

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen bewijzen voorlegt die in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar werkelijke situatie die blijkt uit de voorgelegde stukken, waarbij zij verwijst naar de maandelijks inkomende facturen ten bedrage van 5000EUR, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze stukken wel degelijk in overweging heeft genomen en hieromtrent terecht opmerkte “*diverse niet-ondertekende facturen (periode 31.01.2014-30.06.2014), uitgeschreven door de referentiepersoon. Echter, niet alleen blijkt uit de voorgelegde bewijsstukken niet dat deze facturen effectief betaald werden door de klant (...)*”. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij geenszins betwist.

Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. Immers, de Raad herhaalt dat de bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op de verzoekende partij rust. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen enkele moeite heeft gedaan om de werkelijke situatie van de verzoekende partij en haar echtgenoot na te gaan en ook geen reden had om de juistheid van de belastingaangifte in twijfel te trekken en zij zich hieromtrent verder diende te informeren.

Betreffende de door de verzoekende partij bij het verzoekschrift gevoegde stukken (aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen betreffende het belastbaar inkomen in 2013 van dhr. A.D.W., overzicht van de transacties op de zichtrekening van de echtgenoot voor het jaar 2014, bewijsstukken van de inkomsten van SA CAPITALATWORK in de jaren 2013 en 2014, overeenkomst van januari 2015, inkomende transacties op de zichtrekening van de echtgenoot in januari 2015) en haar argument dat deze stukken bewijzen dat haar echtgenoot wel degelijk over afdoende stabiel, regelmatige en toereikende inkomsten beschikt, minstens dat haar echtgenoot over ruim voldoende middelen beschikt om heden en in de toekomst te voldoen in de behoeften van de verzoekende partij en haar gezin, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In zoverre de verzoekende partij middels het verzoekschrift stukken voorlegt die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de neergelegde documenten niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

3.10. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij een individuele behoefteanalyse diende uit te voeren conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. *In casu* wordt geoordeeld, en wordt door de verzoekende partij niet weerlegd, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, dat de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch de verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

3.11. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.12. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan met welke door haar bijgebrachte documenten de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op nogmaals op dat het de verzoekende partij is die een aanvraag indient, en aldus de nodige bewijzen dient bij te brengen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.13. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Immers waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar het vermogen van haar echtgenoot waarmee jarenlang een levenstandaard ruim boven het gemiddelde kan worden aangehouden, dat de wetbepaling betreffende het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ingegeven is om te vermijden dat men na gezinshereniging ten laste zou komen van de sociale bijstand, dat het duidelijk is dat de kans dat zij ten laste komt van de sociale bijstand veel lager ligt dan bij het gemiddelde dossier waar een inkomen wordt aangetoond doch evenwel zonder enige garantie voor de toekomst, dat loonfiches en dergelijke geen garantie voor de toekomst bieden gezien elke werknemer kan ontslagen worden of om medische redenen ongeschikt kan worden, dat er dan ook geen proportionaliteit bestaat tussen de aangevoerde elementen en de getroffen beslissing, wijst de Raad er opnieuw op dat de verwerende partij op grond van de aangevoerde elementen omwille van de in de motieven van de bestreden beslissing opgegeven redenen, heeft geoordeeld dat de aangevoerde elementen (documenten) niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Nu geen documenten voorlagen die konden betrokken worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kon de verwerende partij terecht vaststellen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Een onevenredigheid tussen de aangevoerde elementen en de getroffen beslissing blijkt dan ook niet.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.14. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij zet in haar synthesesmemorie haar vierde middel en haar 'reactie op de nota van verweerster' uiteen als volgt:

“Schending van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen principe dat iedere burger (wettelijk) gelijke rechten en een gelijke behandeling in gelijke gevallen toekent. Dit mensenrecht is vastgelegd in veel internationale verdragen en in de Belgische grondwet verankerd en gewaarborgd door het Grondwettelijk Hof.

De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie; het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Hoewel de echtgenoot van verzoekster over een inkomen beschikt dat ruim voldoende is om in zijn onderhoud te voorzien, en dat van zijn gezin, wordt de aanvraag van verzoekster geweigerd, louter en alleen om reden dat dit inkomen niet 'stabiel, toereikend en regelmatig' zou zijn.

Verzoekster meent dat dit een vorm van discriminatie uitmaakt, daar waar personen die loonfiches en dergelijke kunnen voorleggen zich in een bevoordeelde positie bevinden. Hoewel verzoeker niet over bewijzen van een vast maandelijks inkomen beschikt, blijkt duidelijk dat het inkomen van de echtgenoot van verzoekster boven de wettelijke norm ligt en ruim volstaat voor zijn onderhoud en dat van zijn gezin, en dat dit inkomen wel degelijk toereikend en stabiel is.

Dit middel is derhalve gegrond.

REACTIE OP DE NOTA VAN VERWEERSTER

Uit de bestreden beschikking blijkt duidelijk dat verweerster verwacht dat verzoekster loonfiches voorlegt als bewijs van een vast, stabiel en regelmatig inkomen.

De inkomsten dewelke werden voorgelegd door verzoekster werden allen afgewezen.

Nochtans werkt de referentiepersoon niet in loondienst. De Belgische onderdaan heeft wel degelijk een vast, stabiel en regelmatig inkomen, zoals ook blijkt uit de stukken dewelke bij het verzoekschrift werden gevoegd. Verweerster legt aan verzoekster een onmogelijke bewijslast op, zoals ook blijkt uit de afwijzing van de bijgevoegde stukken.

Dit middel dient dan ook als gegrond te worden beschouwd.”

3.15. De verzoekende partij meent dat het feit dat andere personen die loonfiches en dergelijke kunnen voorleggen zich in een bevoordeelde positie bevinden ten aanzien van haar, daar zij (de referentiepersoon) niet over bewijzen van een vast maandelijks inkomen beschikt, doch duidelijk blijkt dat het inkomen van haar echtgenoot boven de wettelijke norm ligt en volstaat om in diens onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en aldus toereikend en stabiel is. Zij meent dat dit een vorm van discriminatie uitmaakt. Voorts houdt zij nog voor dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij verwacht dat zij loonfiches voorlegt als bewijs van een vast, stabiel en regelmatig inkomen. Zij wijst erop dat, hoewel de referentiepersoon niet in loondienst werkt, deze wel degelijk een vast, stabiel en regelmatig inkomen heeft zoals blijkt uit de stukken bij het verzoekschrift gevoegd.

3.16. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, de verzoekende partij geen documenten heeft overgemaakt aan de verwerende partij die in overweging konden worden

genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het duidelijk blijkt dat het inkomen van haar echtgenoot boven de wettelijke norm ligt. Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk een vast, stabiel en regelmatig inkomen heeft zoals ook blijkt uit de door haar aan het verzoekschrift gevoegde stukken, stelt de Raad vast dat deze stukken niet werden overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing (deze stukken werden pas overgemaakt in het kader van een nieuwe aanvraag ingediend op 2 februari 2015). De Raad herhaalt dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt als zou de verwerende partij als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen loonfiches of een bewijs van een vast maandelijks inkomen vereisen, zodat het betoog van de verzoekende partij waarbij zij meent dat er een discriminatie bestaat tussen haar die geen vast maandelijks inkomen doch een vast, stabiel en regelmatig inkomen kan bewijzen en personen die loonfiches kunnen voorleggen of een vast maandelijks inkomen kunnen bewijzen bij het beoordelen van de vereiste van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, feitelijke grondslag mist.

3.17. Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER